

Efterat Commissionen dernæst havde fortsat de foransførte Discussioner, i hvilke Commissionens Medlem Koustrup atter havde deeltaget fra den 23de dennes af, og efterat man paa Limfjorden ved Ribe havde foretaget en for nødvendig anseet local Undersøgelse, skal man nu gaae over til Afgivelsen af sin

Betænkning,

hvorved man, saavidt muligt, vil følge den samme Orden som i den nugældende Hovedlov om Limfjordsfiskeriet af 15de December 1750 og saaledes først omhandle Sildefiskeriet, dernæst Aalefiskeriet, samt endelig Fiskeriet efter Graasiff, hvorhos til Slutningen vil blive omhandlet, hvorledes Controlten for Limfjordsfiskeriet formenes at burde være, m. m.

A. Sildefiskeriet drives med:

I. Bundgarn. Dette høist vigtige Fiskeri har i de senere Aar og navnlig siden Vesterhavets Gjennembrud langtfra været benyttet i den Udstrækning som tidligere, fordi det, især nogle Aar efter bemeldte Naturbegivenheds Indtræden, betydelig aftog, hvilket fornemmelig tilskrives deels Vegetationens der ved forandrede Bessaffenhed og deels den fra hin Tid indtraadte Uregelmæssighed i Ebbe og Floed. Bundgarnene anbringes i saakaldte Stader, der i Aaret 1749 bleve særskilt matriculerede til Skat, og hvilke Stader ere Gjensstand for Kjøb og Salg aldeles som faste Eiendomme; men ligesom Kjøbesummen for saadanne Stader i Bundgarnsfiskeriets gode Tid kunde være meget betydelig, skjøndt dog høist forskjellig efter Stadernes Beliggenhed (medens de derimod nu neppe kunne afhændes uden til en Priis af neppe $\frac{1}{10}$ Deel imod forhen), saaledes er det ogsaa en Følge af Fiskeriets nuværende maadelige Tilstand, at kun en ringe Deel, vel neppe $\frac{1}{10}$ Deel af Staderne, for Tiden besættes.

Efter den approberede Stadebog af 1749 drives det væsentligste af dette Fiskeri ved og i Nærheden af Kjøbstaden Ribe paa Bando, der have særskilte Benævnelser og hvilke atter ere inddeelte i Lænker (eller Linier), af hvilke

Staderne efter hinanden danne Afdelinger, der efter Forordningen af 1750 hver udgjør 42 Favne. Da Stadernes Antal paa hver Lænke er høist forskjellig, er det ogsaa heraf en Følge, at Lænkerne have en meget forskjellig Længde. For at gjøre det muligt at udfinde enhver Lænkes og de derpaa værende Staders rette Plads, er der i Stadebogen fastsat bestemte Mæed eller Landmærker, saavel for Lænkens, eller rettere det Seilbybet nærmest værende Stades Stilling (eller i Stadebogen saakaldte Underlighed og Overlighed) med Seilbybet, som for Lænkens Nordlighed og Sydlighed, der viser Afstanden imellem hver Lænke, der iøvrigt er høist forskjellig, hvilken Forskiel formeentlig begrundes sig paa den bestaaende Tilstand, da Matriculeringen foregik.

Efter saaledes at have kortelig beskrevet de i Forordningen af 15de December 1750 § 1 og 2 omhandlede Bundgarnstader skal man tillade sig at bemærke, at man ikke finder nogen Forandring i disse Paragraphers Indhold fornøden, enten med Hensyn til den deri bestemte Stats Størrelse, eller iøvrigt. Man skal alene tillade sig at bemærke, at der paa flere Steder i Fjorden i Narenes Løb er blevet indrettet Bundgarnsfiskeri, f. Ex. ved Agger nogle faa Stykker og for Skalz Sogn i Nærheden af Hjarbel et temmelig betydeligt Antal. Disse Bundgarnsfiskerier kunne selvfølgelig hverken med Hensyn til Afgift eller Stadernes Indretning være underkastede de samme Regler, som de matriculerede Sildebundgarnstader, men maae formeentlig, i alt Fald indtil de have naaet en større Vigtighed, i enhver Henseende være undergivne saadanne Regler om Brugene m. m., som af Indenrigsministeriet bestemmes, og det saameget mere, som de drives paa Grunde, der ikke ere afhændede til Brugene, men endnu Statens Eiendomme, nemlig i Limfjordens Bando.

Skjøndt ifølge det foransførte disse enkelte Bundgarnsfiskerier maafee ligge udenfor Gjensstanden for nærværende Commissionens Omraade, har man dog troet ikke at burde undlade at henlede Opmærksomheden paa dem, deels for at de, og hvilke flere der maatte være, ikke ved mangleaartig Brug uden Afgift skulde